

[kisvárdai.lapok]

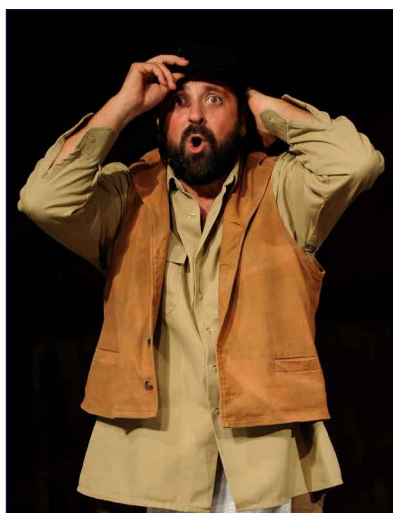
XI. évfolyam 2. szám – 2009. június 20., szombat

A zenének erős dramaturgiája van, a saját sávján ugyanazt képes megjeleníteni, mint amit a színek, a formák, a tárgyak, az emberi testek.

Tovább: 3. oldal »

A határon túli színházak táján különösen szoros kapcsolat fűzött, s bizonyos fokig ma is fűz színészekhez, rendezőkhöz, tervezőkhöz, ügyelőkhez, sűgókhoz, diákokhoz és tanárokhoz.

Tovább: 6. oldal »

„A színházi sajtónak fontos szerepe lenne abban, hogy rávezesse a közönséget a minél több és mélyebb színházi élmény igénylésére és befogadására. Továbbá abban, hogy terjessze a különböző színházi törekvések egyenjogúságának eszméjét, hogy értékalapon, a különböző funkciók elfogadásával harcoljon a sznobizmus, az elitizmus, illetve a sekélyesség, az eltompulás, az elbutulás ellen.”

Parászka Miklós

[kör.kérd]

Mit jelent Önnek a kiszvárdai fesztivál?

Óhatatlanul kell a nyár. Kell idő a családnak, kell idő a magánynak, kell idő a fáknek, a köveknek és a víznek. És minden évadban van egy pillanat – általában március elején – amikor még alig érezhetően belopja magát a levegőbe a tavasz illata: jön a nyár... és nem is veszem észre, hogy az alkotói láz hevében lassan elkezdődik a visszaszámlálás. A visszaszámlálás utolsó pillanatainak elválaszthatatlan eleme Kiszvárd. Találkozások, régi/új ismerősök, régi/új álmok, boldogságok és keserőségek: színház. Előadások, józan, kevésbé józan és félajult beszélgetések a sátor alatt. Érvek, ellenérvek, katarziszok és bosszúságok. Meg persze a Várda étterem legendás pincérfiúja (vajon ma mit hoz ki enni?)... – **Brestyánszki B. Rozi (Szabadka)**

A kiszvárdai fesztiválban számomra az a fontos, hogy olyan társulatokkal találkozhatunk, melyek hozzánk hasonlóan nemcsak a magyar színházi kultúrát képviselik, hanem az illető másik ország színházi világát is. – **Bocsárdi László (Sepsiszentgyörgy)**

Az itt bemutatott előadásainkon keresztül megpróbálunk betekintést engedni abba, hogy mire is képes egy kis színház Erdélyben. Azok számára, akik folyamatosan követik a kiszvárdai fesztivált, az is kiderül(het), hogy szakmailag hogyan állunk, hogyan és merre fejlődünk. – **Nagy Pál (Székelyudvarhely)**

A fesztivál számomra maga a csoda, hiszen nemcsak ragyogó színházi előadásokat láthatunk, hanem megismerkedhetünk számos kiváló művésszel. A drámairodalom gyöngyszemeit kapjuk ajándékba évről évre. A nyitónapi esti előadásra egy busznyai tuzséri jött el. Jómagam gyermekfejjel ültem először a kiszvárdai nézőtérre. Mindazonáltal számomra a fesztivál több nagyszerű színházi élménynél: tizenegy éve minden nyáron határon túli magyar gyermekeknek szervezünk kézműves és hagyományápoló táborot Tuzséron. Az idei éppen folytatása lesz a színházi találkozónak: 29-én kezdődik. – **Klicsu Ferenc (Tuzsér)**

Azért is jövünk, mert azt tapasztaljuk, hogy a magyarországi pályázatok elbírálásakor, a döntésekben – sajnos – nagy szerepet játszik a színházak kiszvárdai bemutatkozása. Hogy miért sajnos? Azért, mert szerintünk egy-egy előadás megítélése nagymértékben függ az aznapi közhangulattól, a szakmai kiértékelést vezető személytől, egyszóval túlzottan szubjektív. – **Béres László (Gyergyószentmiklós)**

Azért jövünk el Kiszvárdára, mert megszoktuk. De ha megváltoznának a körülmények, nagyobb tétje volna annak, hogy Kiszvárdára jöhetünk. A lakhatósági körülményekre gondolok, és az előadások játszási lehetőségei sem felelnek meg azoknak a követelményeknek, amelyeket egy mai színházi fesztiválnak teljesíteni kellene. – **Bocsárdi László (Sepsiszentgyörgy)**

Kiszvárdához mindenekelőtt a hagyomány köt, két évtized történései, tapasztalatai. Sokak munkája és felelőssége kell ahhoz, hogy ez egyben élő hagyomány is legyen! Jó újra bemutatkozni egy olyan közönség előtt, amelyik őrzi régebbi előadásaink emlékét. – **Parászka Miklós (Csíkszereda)**

Talán azért jövünk el, mert még mindig remélünk valamit tőle... De volt olyan, amikor azt kérdeztük: „akkor miért hívtatok?”, vagy „miért engedtetek, hogy eljöjjünk?” – **Dimény Levente (Nagyvárad)**

Csupán 1991-től vagyok fesztiváljáró, ekkor települtem át ugyanis Beregszászból. A színházi fesztivál idején több napig is itt tartózkodom. Ami a névváltozást illeti, én nem siettem volna vele, annál is inkább, mert több remek társulat (köztük a szívemhez legközelebb álló beregszásziak) bizony még jó ideig nem az EU-n belülről, hanem nagyon is a határon túlról érkezik. Remélem, az új név nem jelenti egyszersmind az eddigi hagyományok feladását. Picit fájjalom, hogy a fesztiválfanfár idén már nem harsant fel, azt ugyanis én komponáltam. – **Badó István (Debrecen)**

Innen ismerem a határon túli színészeket. Soha nem tudtam volna meg egyébként, hogy ki Szabó Tibor, Váta Lóri, Magyar Attila vagy Trill Zsolti. Régebben voltak nyári akciók a különféle régiókból összegyűjtött alkotókkal, ezek jók voltak. Budapesten is vannak bemutatkozási lehetőségek, oda is megyünk, de ott nem találkozunk a nézőkkel, más színészekkel... itt együtt lehet lenni. – **Tóth Tibor (Komárom)**

[fókusz]

Tamási zongorán

Minifesztivál is zajlik idén Kisvárdán: Tamási Áron neve szerzőként háromszor feltűnik. Urbán Balázs bevezető blogja szintén a véletlen e furcsa dramaturgiájára utal. Visszaigazolom: igen, ez feltűnő s mindenképp jó jel. Mert mintha a nagy magyar drámaszövegeket – köztük Tamási Áronéit – verné a sors: kínlódva, sok értelmezési és szövegtisztázó konfliktus között vergődnek hosszú évtizedek óta generációk tekintete elé.

Örülhetünk tehát, hogy olyan formátumú rendező is nekigyürkőzött Tamási Énekes madár című szövegének a komáromi társulattal, mint Vidnyánszky Attila, aki a színlapi interjúban meg is mondja: „*soha ilyen kínlódásom nem volt még szöveggel*”, s hogy a tiszta, egyszerű történetmondásra jutott. De természetesen saját stílusjegyeit – melyek nem pusztán külső-formai jelölők, hanem szemléleti-ízlelésbeli meghatározottságúak – ezzel az előadással sem másítja meg. A szuggesztív, remek alakításokban bővelkedő, a mitizáló és a székelő-falusi játékot erős atmoszférakussággal egymásra montírozó előadás egyik rétege feltűnően erős, s a rovatcím sugallatára erre kell rámutatnunk. Ez pedig a zenéé. Ez önmagában – Vidnyánszky másfél évtizedes munkásságát tekintve – nem meglepő újdonság. A választás inkább: az autentikus népzene, amely hol dzsesszesítve, hol világzenésítve, hol ellantozva Tinódi után „*Az elmúlt török időket regélem*”-et, megtöri, majd egyre inkább eluralja a mostanában nagyon divatos lett, tízes-húszas években alkotó francia Eric Satie-é. Álmódzó, szép etűd egy zongorasorozatról: igen gyakran használják, sok film alá is illesztik. Emiatt is feltűnő a terpeszkedése. Hiszen a színpadi verzió vállalja a hűséget a Tamási-szöveghez, nem hagy el sokat belőle. Vidnyánszky bízik benne, képességét, abszurditását, komikumát, a szövegben bűvő mitikus-szakrális utalásokat mind kijátszatja. Akkor miért nyomja el időnként mindezt a hangzás?

Idill, a kedves alakjának felidézése, a vénleányok reménységének említése, a fiatal szerelmesek egymásba fedelkedése: mind előhívja ugyanazt a dallamot. Hallatja, zengeti, amit úgyis tudunk. A zenének erős dramaturgiája van, a saját sávján ugyanazt képes megjeleníteni, mint amit a színek, a formák, a tárgyak, az emberi testek. A csend is külön történetté lesz: az válik fontossá, aminek nincs aláfestése. Akárhogy is jelentésszerű és dinamikus: mégis, a zenék s a Satie-féle dallam, mint egy nyomuló, filmes Morricone-zengetés ül rá néha a játékokra, ami időnként maga is hozzá lassul a zenéhez, vagy csak kívárja, hogy lecsengjen. (A legrosszabb mozzanat, amikor úgy bújna ki a hatása alól, hogy szinte a nadragletolásig is eljut egy poénna.)

Pedig – de talán nincs is itt ellentét, nem kell a kötőszó – a színészek kiválóak. A három páros ritmusban, mozgásban, a szinte nagytotálban tartott szobabelsőkben vagy a kútba dobás körüli perpatvarban a „vicces figurából” karakterré, emberi helyzetté tolja felfelé az alakokat. Szvrcsek Anita, Szoták Andrea, Holocsy Katalin, Tóth Tibor, Fabó Tibor, s Móka anyjaként Varsányi Mari nem mesefigurát állít elő egy színes-szagos népmesealbumból, hanem valódi akarást, valódi irigységet, valódi halálfélelmet és a valódi szerelem emberfeletti erejét mutatja fel. Ebben a sokféle értelemben emlékezetes előadásban nem ironikus keret, hanem a csudálatos dolgokkal szembeállítható hétköznapi tapasztalat lesz az estétől reggelig lezajló történetet kidoboló Dobos nótája: „*Én a babámtól jövök, / Kit igazán szeretek*”.

Budai Katalin

B. K. – Az évekkel nem csillapuló, bizsergető kíváncsiság tartja változatlanul – írásaival – azon a színházi-irodalmi terepen, ahová közel harmincöt évvel ezelőtt (még egyetemistaként) bebocsátást nyert. Bár egy ideje napi munkája távolabb esik a szerkesztőségektől, olyan alkotók marasztják, akikben mindig van miért hinni. Itt, Kisvárdán is vannak közülük számosan: Háty, Bérczes, Gál Tamás, a szabadkaiak – sorolná, de adott a terjedelem.

[spektrum]

Urbán Balázs blogja

[találós.kérd]

Mi zajlik a képen?

Az újoncok beavatása a Tanyaszínházban. ☺

Hogyan beszélt Forgách András Trill Zsoltról a POSZT-on?

Trillázva.

Melyik társulat ügyelője ír filmkritikát?

A váradié.

Melyik társulat nézőtéri rendszere ír jövőre színkritikát?

A pécsié.

Kinek volt jó reflexe a Reflexen?

Nagy B. Sanyinak. Mikrofon-ellkapásban. És ő még csak az irodalmi titkár...

Ki lopta el Váradon Árkosi Árpád pénzét?

Na ez az.

Amikor a kilencvenes évek legvégén először Kiszvárdán jártam, a legtöbb remény, rokonszenv, őszinte drukkk talán az **Újvidéki Színház** felé irányult. Hihetetlen, megrázó, s mégis lenyűgöző történetek hangzottak el arról, hogyan lehet háborúban, bombák között színházat csinálni. S ugyanakkor látni lehetett, hogy formálódik egy kivételes képességű fiatalokból és néhány hozzájuk képest akár „öreg rókának” is mondható színészből álló csapat, mely alighanem nagy dolgokra lehet hivatott. Sok minden történt ez alatt a tíz év alatt: komoly szakmai sikerek Újvidéken, Kiszvárdán, Budapesten és számos fesztiválon, díjak, meghívások, majd elszerződések (ki Szabadkára, ki Pestre), változások, átalakulások, melyek művészi értelemben sem múltak el nyomtalanul.

Az egyik távozó, Mezei Kinga kiugró sikerű előadásainak társíró-dramaturgja, Gyarmati Kata – aki az elmúlt néhány évben Budapesten, a Bárkán és a Stúdió „K”-ban dolgozott – most visszatért Újvidékre, és drámaíróként mutatkozott be. Ami önmagában nem feltétlenül nyit új korszakot a teátrum történetében, de új perspektívákat teremthet. A Hét nap a világ, melyből Puskás Zoltán jóvoltából sokarcú, egyenetlen, ellentmondásos előadás született, magában hordozza ennek ígéretét. Olyan bemutató az újvidékieké, melyről még egyszerű recenzióként is nehezen tudnék néhány sorban írni – hiszen pusztán az alkotói eljárások eltéréseiről, az igazán frappáns ötletek és a bosszantóan sablonos megoldások egymásutánjáról, az ügyesen nyitva hagyott vagy éppen indokoltan bezárt interpretációs lehetőségekről hosszas értekezést lehetne kibontani, s akkor még nem beszéltünk mindennek a színészi játékban megnyilvánuló következményeiről. Mindenesetre bízom abban, hogy az előadás termékeny vitákat fog majd kiobbantani, melyek talán túl is mutathatnak önmagukon; a színházcsinálás miéértje és hogyanja általánosabb megközelítésben is fókuszba kerülhet.

E kérdés a mai nap versenyen kívüli előadásának, az Orál morál-nak kapcsán bizonyosan felvetődik majd. Merő véletlen, hogy ezt is egy „visszatérő”, Czajlik József rendezte, aki szintén a Bárkán és a Stúdió „K”-ban hozott létre előadásokat az utóbbi években (írnám erre is, hogy merő véletlen, de nem lenne igaz). A dunaszerdahelyi **Epoiteia Társulás–Műhely** előadása egy színészházaspár szemén keresztül szól a színészet, a színház ezer bajáról, nyűgéről és szépségéről – színháztudományi szövegeket is felhasználva. Játékosan, komolyan, jó adag (talán túlságosan is jó adag) iróniával és öniróniával. Nézőn az előadást kicsit féltem attól, hogy az ironikus szöveget nehezen tör át a színház melletti hitvallás – remélem, a várdai repríz nem hagy majd hiányérzetet.

[magam.magam]

Újvidéki Színház

Melyik előadást lett volna jó még látnunk tőletek a Hét nap a világon kívül?

Repertoárunkon a következő, Kisvárdán idén nem látható előadások szerepeltek az elmúlt színházi évadban:

Molière: A mizantróp (*Anca Bradu rendezése*) – Az előadás erőssége a nagyon pontos képi fogalmazás és az erőteljes rendezői vízió jelenléte, valamint a kiemelkedő színészi teljesítmények. A rendező elképzelésében ez a mű egész más olvasatot nyer, maga a főhős is vívódik, személyiségének két énje vitatkozik egymással. Sokat dicsértek bennünket az elmúlt években összehangolt csapatmunkánkért, és ez az előadás is ezt erősíti.

Veri-e uraságod a feleséget? (*Krizsán Szilvia rendezése*) – Régmúlt idők hangulatát idézi ez a kabaré, a kávéházak, polgári házasságok és házasságtörések világát. A nagystílű életmód kisstílű problémái jelennek meg előttünk mai megformálásban, ismert slágerek hangzanak el különleges előadásmódban. Rengeteg meglepetést tartogat ez a humorban gazdag röpké két óra. Nostalgikus érzéseket pendít meg a lelkekben.

Maja Pelević: Narancsbőr (*rendező: Kokan Mladenović*) – A fiatal, szerb drámaíró energikus szövegét az egyik legelismertebb szerb rendező álmodta színpadra, aki mellesleg szintén fiatal, energikus és nagyon tehetséges, a társulat pedig (mondanom sem kell: a fiatal, energikus és nagyon tehetséges) óriási munkával és akarással valósította meg ezt. Hát... valójában minden jó színházi munkához ennyi kell, nem több, de nem is kevesebb. Ezt az előadás már nem is látta a válogató, mert a kitűzött határidőn túl mutattuk be. Talán majd jövőre.

Gogol: Leánynéző (*rendező: László Sándor*) – Fókuszban és főszerepekben a negyedéves végzős színinövendékek! Meglepő és mulatságos színészi alakítások: mindenkinek más arcát láthattuk, mint amit eddig megismertünk. Ez az előadás komédia, de nem csak az! Fanyar-édes játék kifürkészhetetlen szándékainkról és bosszantó cselekvés-képtelenségünkről. Új arcok és felbukkanó reménységek, egy feltörekvő generáció, és a biztató utánpótlás: ezt jelenti számunkra ez az előadás. Mivel az évad utolsó produkciója volt, idén sajnos nem lehet ott Kisvárdán.

Mi az, amit a következő évadban jobban fogtok csinálni, mint a mostaniban?

Még jobban törekszünk majd megtalálni magunkban (mindannyian) azokat a művészi mozgatórugókat, amelyek erősítik összetartozásunkat.

Melyik az a mostanában látott előadás, ami nem hagy nyugodni titeket? ☺

Többünkre hatott Dough Wright A magam asszonya vagyok c. előadása, amely az Újvidéki Színházban vendégszerepelt ez év tavaszán (Czeizel Gábor rendezte). Várnai Szilárd harmincöt szerepben mutatkozik meg benne, és lenyűgöző volt ez a színészi teljesítmény, amely mérhetetlen szakmai kvalitással és odaadással párosult.

Válaszolt: Gyarmati Kata, dramaturg

Mi a jó abban, hogy otthon éltek, dolgoztok?

Hogy itthon élünk, és itthon dolgozunk, ez a jó ebben.
Hogy a környezetünk hat ránk, és mi is hatunk rá.
Hogy nem bábozódunk be.
Hogy inspiráljuk egymást.
Hogy inspirálnunk kell egymást.
Hát itthon élünk, itt is dolgozunk.
Mindig ahol élünk, ott dolgozunk.
Meg néha máshol is.
Meg van ez fordítva is.
Itt dolgozhatunk, hát itt élünk.
Ez így van rendjén, nem?

[találkozásaim]

Nánay István blogja

Lohinszky és a többiek

Szerencsésnek mondhatom magam, mert megadatott, hogy kritikus létemre nagyon sok színházi emberrel kerültem közeli, sőt, baráti viszonyba. A határon túli színházak táján különösen szoros kapcsolat fűzött, s bizonyos fokig ma is fűz színészekhez, rendezőkhöz, tervezőkhöz, ügyelőkhöz, sűgőkhöz, diákokhoz és tanárokhoz. Közel négy évtizede figyelem a régió színházi életét, s annak is majd' két évtizede, hogy tanítani kezdtem Erdélyben s másutt. Számomra fontos találkozások emlékét őrzöm, ezekből szeretnék az elkövetkező lapszámokban néhányat megosztani az olvasókkal.

*

1995 és 2000 között dramaturgja voltam a kisvárdai nyári előadásoknak, amelyeket zömmel Horváth Z. Gergely rendezett, s amelyekből tévéjáték is készült. Közelről láttam, ki hogyan dolgozik a szerepén, ki milyen nehézségekkel küzd, míg megtalálja alakjának lényegét, de azt is, hogy ki miként dolgozza fel a próbák feszültségét.

E munkákban az volt a legfontosabb, hogy együtt játszottak olyanok, akik máskülönben soha nem találkozhatnának színpadon. Az erdélyi színházakban még most is ritka, hogy produkcióra vendégszínészt hívnak, akkor pedig szinte elképzelhetetlen volt. Egy kassai vagy komáromi színésznek semmi esélye nem lehetett – most is nagyon kicsi –, hogy egy újvidékivel, szabadkaival vagy temesvárival lépjen színpadra. S ha budapesti színészek is részt vettek a produkciókban, megteremtődött az egységes magyar színház ideálja. Valami ilyesmire szeretett volna vállalkozni Alföldi Róbert is, amikor tavaly egy produkció létrehozására társulatnyi színészt hívott a régió minden szegletéből.

Az akkoriban született előadások és felvételek résztvevői közül csupán néhányukra emlékeztetek. Ekkor ismertem meg igazán közelről az erdélyi színház olyan meghatározó színészeit, mint Hunyadi László, Fülöp Zoltán, Czintos József, Nemes Levente, Györffy András, Szélyes Ferenc vagy Ács Alajos. Közülük ketten – Hunyadi és Ács – már nem élnek. Valamennyien kitárulkozó, nyitott emberként fogadtak maguk közé.

Két ember tartózkodását nem sikerült feltörnöm, Lohinszky Lorándét és a néhány éve elhunyt Nagy Dezsőét. Mindkettőjükkel korrekten és udvariasan társalogtunk, én tiszteltem őket, ők talán elismertek bennem ezt-azt. Nagy Dezsővel feltehetően nem találtam meg a hangot, Lohinszky meg nemigen vett részt a késő esti-éjszakai próbákat követő „lazításokban”.

Ám amikor Marosvásárhelyen tanítottam, többnyire az akadémiával szembeni házban, az ő lakása feletti szolgálati fél-lakásba szállásoltak el, így gyakran találkoztunk az akadémián, utcán, lépcsőházban. Néha meghívott engem, a Sátánt, ahogy kritikáim alapján – megkockáztatom: vicces-szeretettel – nevezett. Ilyenkor két úriember – esetleg egy pohár bor mellett – eszmét cserélt. Néhány hete Vásárhelyen, a vár egyik bástyájában Bicskei Zsuzsa estjén ültünk egymás mellett. Sajnálom, hogy csak e röpké találkozón váltott néhány kölcsönös érdeklődő mondatot engedett számunkra a szűkre szabott idő.

[lánc.kérd1]

From: Nyakó Béla
<Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválja>

To: Vajda Márta
<Magyar Színházi Társaság>

Subject: re: névváltoztatás

A környező országok EU-csatlakozásával a határon túli jelző okafogyottá vált. A Kisvárdán fellépő művészek közül pedig korábban többen jelezték, hogy némi negatív csengése is van. Így a tavalyi, jubileumi fesztivál után a városvezetéssel egyetértésben érkezettnek láttuk az időt, hogy a kisvárdai seregszemle nevét Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiváljára változtassuk.

A két zsűri

Dobák Livia – Színházi dramaturg. Születése óta színházban él, kétségek, aggodások, kudarcok közepette. Díjai, sikerei drámaíróinak köszönhetők. Az idei évadban legjelentősebb színházi élménye egy spanyol bábszínházi előadás volt.

Fehérvári Béláné – Frissnyugdíjas tanárnőként és zsűritagként az elejétől a végéig jelen lehet az idei kisvárdai fesztiválon – a korábbi években az érettségi vizsga mindig kettévágta számára a seregszemlét, s csak egy-egy előadásra juthatott el. Legemlékezetesebb budapesti színházi élményeivel is vetekszik a komáromiak II. Józsefje, 2005-ből.

Horváth Andrea – Egyidős a kisvárdai fesztivállal, egyes zsűritagársai szerint azonban édesanyja már születése előtt összeismertette a színház gyönyöreivel, vagyis nem túlzás kijelenteni: a köldökzsinóron át szívta magába a színház szeretetét. Első komoly élménye a Lili bárónő, s évek óta őrzi Trill Zsolt Pityu bácsiját a beregszásziak előadásából.

Szűcs Katalin Ágnes – Szellemi alkalmi munkás. Mindenekelőtt színikritika, lapszerkesztés (Critica! Lapok), de volt, van és remélhetőleg lesz sok minden más is: rádió, tévé, újságírás, tanítás, filmezés (irodalmi konzultánsként, dramaturgként), mikor mi adódik. Széles látókör, sokoldalúság, avagy szétaprózódás, szétforgácsolódás? – örök kétségek és kérdések, mint a jó színházban: Zsámbéki- vagy Mohácsi-előadásokban – nem földrajzilag érte persze.

Korbácsné Rubóczki Anita – Igazán tisztelettudó néző, a legrosszabb előadást is végigüli. Talán empátiából: diákkorában maga is kilenc évig játszott bábszínházat és színházat is. A kisvárdai fesztivált szinte a kezdetektől figyelemmel kíséri – talán ezért nem emel ki szívesen egyet sem a számos meghatározó előadás és alakítás közül.

Lábiscsák János – Fortuna istenasszony mellett Tháliával cimborál a leginkább az ókoriak közül: kisvárdai sorsjegyárus, aki az egyedfejlődés során mezei nézőből kétszeres közönségzsűri-taggá nőtte ki magát. Katartikus emlékként tartja számon a beregszásziak Sardafass, a hímbozsorkány című előadását.

Lendvai Zoltán – Elég sok helyen rendez, néha a határon túl is. Azt szereteti a színházban, hogy délelőtt tíztől délután kettőig vagy este héttől tízig jó esetben a világ összes problémájával foglalkozhat, és miután jól kifoglalkozta magát, a nagy ijedségre leguríthat egy sört azokkal, akikkel az élményben közösködött. Akkor szeret egy előadást, ha ő soha nem készítené olyat. Mert azt nem tudná jobban csinálni. S mert akkor valódi néző lehet. Mint Măniuțiu kolozsvári Faustusánál.

Dr. Mezey Adriana – Bőbeszédű zsűritagársai szerint igazi határon túli kisvárdai: Budapesten született, Ukrajnában nevelkedett és tanult, hat éve él és praktizál Kisvárdán mint szülész-nőgyógyász. A fesztiválon első alkalommal vesz részt; különös megtisztelésnek tartja, hogy a közönségzsűri tagjaként eshet át a tűzkeresztségen.

Vándor Éva – Harminchárom színpadon töltött év után biztosan vallja: a színész mindig önmagát mutatja meg szerepeiben, a kérdés csupán az, mennyire kell mélyre mennie saját egyéniségében. Színésztársait minden előadásban örömmel figyeli, hiszen mindenkitől tud tanulni. Évad közben sokat játszik, ezért kevesebb előadást lát – éppen ezért ígérkezik számára különleges élménynek a kisvárdai fesztivál: ezúttal színháznézői szenvedélyének hódolhat.

Szarvas József – Betegsége miatt végül nem tud részt venni a szakmai zsűri munkájában.

[mai.program]

[blitz]

- 11,00 Szakmai megbeszélés
Művészetek Háza
- 11,00 Órajáték
Pályi János előadása
Kamaraterem
- 16,00 Orál morál (versenyen kívül)
Epopiteia Társulás–Műhely,
Dunaszerdahely
Rákóczi-terem
- 17,00 Vitéz László
Pályi János előadása
Kamaraterem
- 18,00 Gyarmati Kata: Hét nap a világ
(versenyprogram)
Újvidéki Magyar Színház
Művészetek Háza
- 20,30 Müller–Seress: Szomorú vasárnap
(szórakoztató program)
Komáromi Jókai Színház
Várszínpad
- 21,00 A Firkin együttes koncertje
Fesztiválszínpad

A címlapon: Tóth Tibor (Énekes madár) és
Vukoszavljev Iván (Hegedűs a háztetőn)

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXI. Fesztiváljának
napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Szerkesztők: **Markó Róbert, Sőregi Melinda**

Munkatársak: **Kovács Bertalan, Sztrókay András**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Szakmai tanácsadó: **Nánay István**

Nyomdai előkészítés: **Jurás László**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

A Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Oktatási és Kulturális Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap,
Kisvárdai Város Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szat-
már-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

Nemzeti Kulturális Alap

